

Arrest

nr. 65 850 van 30 augustus 2011
in de zaken RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 15 en 16 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en door advocaat I. MOHAMMAD en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil met de Sri Lankaanse nationaliteit geboren in C. en woonachtig in Malawi. U woonde in door de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) gecontroleerd gebied. Aanvankelijk werkte u als landbouwer op de velden van uw familie. Vanaf 2007 tot maart 2008 kon u werken als bewaker voor een "ngo" "Save the Children". In mei 2007 werd uw oudere broer opgevorderd om een militaire training te volgen bij "LTTE". In juli 2007 slaagde hij er in om te ontsnappen. Uw broer keerde terug naar uw dorp en verbleef daar in het bos. Omdat uw broer had weten te ontsnappen kwam de "LTTE" u zoeken. U verliet de ouderlijke woonst en ging zich verschuilen op uw werkplaats bij de "ngo". Daar bleef u tot maart 2008. In maart 2008 zorgde uw moeder er voor dat u overzee naar legergebied kon vertrekken. In Malawi nam u de boot en de volgende ochtend kwam u aan in Pallimunai, waar u zich aan het leger overgaf. Op het strand werd u verhoord en op 25 maart 2008 werd u naar het "IDP" kamp van Kallimodai gebracht. Op 21 mei 2008 werd u door militairen in het kamp ondervraagd; u werd ervan verdacht "LTTE" banden te hebben. Op 30 juni 2008 werd uw broer meegenomen door militairen, nadien heeft u niets meer van hem gehoord. Tot 30 september 2008 verbleef u in dat kamp, waarna u samen met twee andere jongens uit het kamp ontsnapte. Op die nacht was er geen stroom en konden jullie onder de prikkeldraad kruipen. Vervolgens nam u de bus naar Vavuniya om daar naar uw tante te gaan. Onderweg werd u aan een checkpoint door het leger gecontroleerd, maar u kon met uw "NIC" passeren. U verbleef ongeveer twee maanden en een half bij uw tante. Het leger was nog steeds op zoek naar u en was ook een keer bij uw tante langs geweest. U slaagde er in om u op de zoldering te verstoppen. In december 2009 vertrok u met de trein naar Colombo. Op de trein werd u gecontroleerd maar kon opnieuw na het vertonen van uw "NIC" passeren. Na enkele uren kwam u in Colombo aan, waar u de volgende dag vertrok. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor. Geboorteakte, "NIC" (identiteitskaart), "IDP-Family Registration Card, attest van het schoolhoofd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat de situatie in Sri Lanka sinds uw vertrek grondig is gewijzigd. Zo blijkt uit de richtlijnen van het UNHCR (zie "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" dd. 5 juli 2010) dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten van Sri Lanka niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de "LTTE", zoals u beweerde te zijn, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Uw relaas kan echter niet overtuigen dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka tot een dergelijk risicoprofiel behoort. In uw verklaringen hebt u immers geenszins kunnen overtuigen dat het leger naar u op zoek zou zijn omwille van vermeende banden met "LTTE".

In eerste instantie kunnen er ongeloofwaardigheden worden opgemerkt over de periode dat u nog in "LTTE" gebied verbleef en toen de "LTTE" u wilde rekruteren omdat uw broer de verplichte wapentraining was ontvlucht. Zo verklaarde u dat u aan de "LTTE" kon ontkomen door onder te duiken bij de "ngo" "Save the Children" die gelegen was in "LTTE- gebied". Rekening houdende met de reputatie van de "LTTE" is het weinig waarschijnlijk dat, indien zij u daadwerkelijk wilden oppakken, zij zich zouden laten tegenhouden door een "ngo" gevestigd op hun grondgebied (gehoorverslag CGVS p. 6). Over deze "ngo" kunt u geen begin van bewijs voorleggen. Nochtans beweerde u dat er een contract werd opgesteld (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook over de "ngo" weet u quasi niets te vertellen. Het adres van de organisatie was u onbekend. U kon enkel vertellen dat er een gebouw was in Killinochi en een bijgebouw van Malawi. Verder kende u de naam niet van de persoon die de "ngo" runde. U wist enkel te vertellen dat het een blanke man was (gehoorverslag CGVS p. 6). U kon enkel zeggen dat het om een

buitenlandse organisatie ging, maar daar bleef het dan ook bij. Welk land of landen verantwoordelijk waren wist u niet te vertellen (gehoorverslag CGVS p. 3). Dit deel van uw asielrelaas is dan ook weinig geloofwaardig.

Verder kan er ook geen geloof worden gehecht dat het leger in de huidige situatie naar u op zoek is. Toen u zich overgaf aan het leger, zoals ook uit de documenten blijkt die u voorlegde, werd u na screening naar een gewoon "IDP"-kamp overgebracht. Niettegenstaande u beweerde te zijn gemarteld in mei 2008 en nog steeds werd verdacht van banden met "LTTE" werd u hierna toch niet overgeplaatst naar een "High Security Camp" en werd u tot september 2008 ongemoeid gelaten, terwijl u verklaarde dat uw broer en andere jongens wel werden overgeplaatst naar een ander kamp. Voorts is het ook bevreemdend te noemen dat u nooit inspanningen heeft geleverd om na te gaan wat er met uw broer gebeurd is. De geloofwaardigheid dat uw broer effectief naar een ander kamp werd overgeplaatst komt dan ook in het gedrang. Verder kan de ontsnapping uit het "IDP-kamp" ook niet overtuigen. U beweerde dat u samen met twee andere jongens gewoon onder de prikkeldraad kon kruipen op een ogenblik dat er geen stroom was. Wanneer er werd gepolst welke voorbereidingen aan die ontsnapping voorafgingen bleef u eerder vaag en vertelde alleen dat u uit het kamp wou ontsnappen (gehoorverslag CGVS p. 9). Daar er quasi geen voorbereidingen werden genomen om uit het kamp te kunnen ontsnappen is dit deel van uw relaas niet geloofwaardig. Voorts kon u ook weinig vertellen over de twee jongens met wie u erin slaagde om uit het kamp te ontsnappen. Zo weet u zelfs niet te vertellen vanwaar zij kwamen en wat zij allemaal hadden meegemaakt. Dat over jullie gezamenlijke problemen nooit gesproken werd kan niet overtuigen. Voorts is het ook niet geloofwaardig dat u na de ontsnapping uit het kamp probleemloos na het vertonen van uw "NIC" de checkpoints van het leger en de controle op de trein kon ontlopen. Dat u dat risico nam en niet meteen werd opgepakt valt niet te rijmen met uw profiel te worden gevisieerd wegens banden met de "LTTE". Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering door de autoriteiten gevisieerd te worden wegens vermeende banden met de "LTTE".

Ook kunnen er vragen worden gesteld over de geloofwaardigheid van de documenten waarmee u beweerde naar België te zijn gereisd. Zo weet u niet met welk paspoort u reisde, welke naam of visum dat erin stond (gehoorverslag CGVS p. 13). Ook was u totaal niet voorbereid wat u moest zeggen indien u door de immigratiediensten zou worden ondervraagd vooraleer de Schengenzone binnen te komen. Van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen. Gelet op het grote risico dat u liep om door het luchthavenpersoneel aan herhaalde identiteitscontroles en ondervragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon en reisdoel, kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren.

De documenten die u neerlegde hebben betrekking op uw identiteit en dat u in een "IDP"-kamp verbleven heeft, wat door het Commissariaat- generaal niet wordt betwist. Voor het overige zijn zij niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 39/16, 39/17 en 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker werpt op dat verwerende partij heeft nagelaten om het administratieve dossier te vertalen in het Nederlands. Zo is het

antwoorddocument van CEDOCA opgesteld in het Engels, zonder vertaling, wat strijdig is met bovenstaande artikelen.

Artikel 39/18 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) daar hij onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

De artikelen 39/16 en 17 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de akten en verklaringen, verzoekschriften en memories die uitgaan van een partij die onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken zoals de commissaris-generaal. Deze bepalingen houden niet in dat het administratieve dossier naar de taal van de rechtspleging vertaald dient te worden. Geen wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal om de landeninformatie die aan het dossier wordt toegevoegd in de taal van de rechtspleging op te stellen. Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet wijst de taal van de gehele asielprocedure aan. Deze bepaling legt niet op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald. Verzoekende partij doet niet blijken dat zij op enige wijze door het aangehaalde is gegriefd. De enkele omstandigheid dat bepaalde stukken niet in de taal van de procedure werden gesteld of vertaald, vermag niet de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten (RvS nr. 168.176 van 22 februari 2007).

3.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet; een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951(hierna: vluchtelingenverdrag); een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991); een schending van het vertrouwensbeginsel, het fair-play beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 september 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor, op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

Het “fair-play”-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair-play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Daar waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk voor de NGO “*Save the Children*” gewerkt heeft, kunnen de neergelegde tewerkstellingsovereenkomst van 1 januari 2008 tot 30 juni 2008 met “*Save the Children*” en andere documenten die uitgaan van deze organisatie evenals de bankrekeninguittreksels een bewijs zijn van tewerkstelling voor deze organisatie, maar is dit geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van een verband die hij of zijn broer met de LTTE gehad zouden hebben.

Daar waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk gemarteld is in een gewoon IDP-camp meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat dit niet bewezen is. Verzoeker herhaalt ter zitting dat hij gefolterd werd en hiervan littekens heeft, maar de Raad stelt nogmaals vast dat verzoeker hiervan geen enkel begin van bewijs van voorlegt. Verzoeker stelt dat hij dit niet heeft laten vaststellen of onderzoeken door een geneesheer in België of in Sri Lanka.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3. Uit de lezing van het tweede verzoekschrift lijkt verzoeker een schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1, A, 2 van het vluchtelingenverdrag en van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.4. Verzoeker merkt op dat de nota's van de commissaris-generaal zeer onduidelijk en bijna onleesbaar zijn. Daardoor is het erg moeilijk om een aantal gegevens na te gaan.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat in de bestreden beslissing de vastgestelde motieven nauwkeurig worden vermeld met indien nodig de verwijzing naar de exacte vindplaats in het gehoorverslag. Uit het administratief dossier blijkt dat de lezing van desbetreffend gehoorverslag weliswaar bijzondere aandacht vraagt en het handschrift is meestal voldoende duidelijk. Verzoeker heeft gelet op de aangehaalde argumenten in zijn verzoekschrift er ook kennis van kunnen nemen.

3.5. Verzoeker stelt dat er geen geloof gehecht wordt dat hij in een IDP-kamp heeft gezeten en uiteindelijk kon ontsnappen. Hij verwijst naar een rapport d.d. 31 mei 2011 waarin uitgelegd wordt hoe een screening in een IDP-kamp gebeurde en wie naar welke kampen gestuurd werd. Meer bepaald stelt verzoeker dat er geweld gebruikt werd bij de screening.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal niet betwijfelt dat verzoeker in een IDP-kamp gezeten zou hebben, maar wel dat het leger hem in de huidige situatie nog zou zoeken. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van de screening door het leger in tegenstelling tot andere jongeren naar een gewoon IDP-kamp werd overgebracht. De bestreden beslissing stelt ook: *"(...)Voorts is het ook bevreemdend te noemen dat u nooit inspanningen heeft geleverd om na te gaan wat er met uw broer gebeurd is. De geloofwaardigheid dat uw broer effectief naar een ander kamp werd overgeplaatst komt dan ook in het gedrang.(...)"* en *"(...)Voorts is het ook niet geloofwaardig dat u na de ontsnapping uit het kamp probleemloos na het vertonen van uw "NIC" de checkpoints van het leger en de controle op de trein kon ontlopen. Dat u dat risico nam en niet meteen werd opgepakt valt niet te rijmen met uw profiel te worden gevisieerd wegens banden met de "LTTE". Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering door de autoriteiten gevisieerd te worden wegens vermeende banden met de "LTTE"(...)."*

Gevraagd naar zijn initiatieven om zijn broer terug te vinden, stelt verzoeker ter zitting dat hij een ver familielid gevraagd heeft na te gaan of zijn broer in een High Security Camp verbleef, maar dat hem in het kamp gezegd werd dat zijn broer er niet meer verbleef. Ter zitting blijkt dat verzoeker geen initiatieven genomen om contact op te nemen met de Dienst Tracing van het Rode Kruis in België en hij geeft hiervoor geen verklaring. Verzoeker weerlegt derhalve niet bovenvermeld motief uit de bestreden beslissing. Hij maakt niet aannemelijk dat zijn broer op verdenking van een link met de LTTE gearresteerd werd en overgebracht naar een High Security Camp.

Daar waar verzoeker stelt dat niet in het administratief dossier terug te vinden is dat je niet door een checkpoint kan komen met een "NIC" dient gesteld dat weliswaar een identiteitscontrole niet noodzakelijk tot een arrestatie zal leiden maar de motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad schaaft zich achter de bovenvermelde motieven uit de bestreden beslissing. Het motief met betrekking tot de ontsnapping uit het IDP kamp is een overtollig motief.

Daar waar verzoeker stelt dat nergens in de beslissing gesteld wordt dat de LTTE verzoeker niet zocht en dat de broer van verzoeker een band had met de LTTE niet ontkend wordt, wijst de Raad er op dat deze band niet geloofwaardig is (zie hoger) en dat in de huidige situatie in Sri Lanka de LTTE verslagen is en verzoeker niet zou kunnen zoeken.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat waar verzoeker verwijst naar het *"Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka"*, d.d. 31 maart 2011, dat weliswaar uitgaat van de Verenigde Naties en niet van UNHCR, de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aantoon. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het neergelegde uittreksel uit dit rapport toont bovendien niet aan dat informatie waarop de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing heeft gebaseerd, met name het *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Asylum-seekers from Sri Lanka"*, d.d. 5 juli 2010, niet meer van toepassing zou zijn. Zoals hoger reeds opgemerkt, heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat het leger naar hem op zoek is omwille van zijn vermeende banden met de LTTE.

3.6. De Raad stelt dat vast dat het door verzoeker aangehaalde rapport op basis waarvan hij thans stelt dat Tamils uit het Noorden van Sri Lanka nog steeds kunnen beschouwd worden als vluchtelingen (notitie UNHCR juli 2009) zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt en de Raad er dan ook geen rekening mee kan houden. De commissaris-generaal steunt in de bestreden beslissing op een recenter rapport met name de *"UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka"*, d.d. 5 juli 2010, waaruit blijkt dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen beschouwd worden. In dergelijk geval moet dit echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker maakt dit profiel geenszins aannemelijk. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming.

3.7. Verzoeker meent dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie in Sri Lanka nog steeds precair is en dat de veiligheid in zijn land van herkomst onmogelijk kan gegarandeerd worden. Verzoeker vreest de Srilankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij zijn land verlaten heeft en gezocht wordt omwille van zijn banden met de LTTE. Hij vreest dan ook bij terugkeer gedood te worden omdat hij Tamil is en gevlucht is uit zijn land van herkomst. Bij aankomst zullen ze hem arresteren en vervolgens zijn verleden trachten uit te pluizen. Verder meent verzoeker dat uit het rapport van de Verenigde Naties, d.d. 31 maart 2011, duidelijk kan worden afgeleid dat de situatie nog niet verbeterd is. Er worden nog steeds mensen vervolgd en hun leven is nog steeds in gevaar. Er vonden en vinden nog steeds zware overtredingen plaats door het Srilankaanse leger op het vlak van mensenrechten. Mensen worden willekeurig opgepakt, verkracht, gefolterd. Zowel de LTTE als de overheid brengt de bevolking in gevaar. De toestand in Sri Lanka is thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend en dient uiterst voorzichtig beoordeeld te worden. Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar het noorden van Sri Lanka. Hij vreest gearresteerd te worden door de Srilankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij Tamil is en verdacht wordt van banden met de LTTE. Omdat zijn broer de verplichte training was ontvlucht, wou men verzoeker rekruteren. Deze praktijk wordt bevestigd in het rapport van het UNHCR.

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar het *"Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka"*, d.d. 31 maart 2011, en niet naar een UNHCR rapport van die datum. In het geciteerde uittreksel wordt melding gemaakt van de schendingen van oorlogsrecht begaan tijdens het conflict door zowel de LTTE als het Srilankaanse leger. Het betreft de aansprakelijkheid van de strijdende partijen in dit verband en niet de huidige situatie in Sri Lanka. In toepassing van artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dient de vrees voor vervolging beoordeeld te worden op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. Daarenboven meent de Raad dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aantoon.

3.8. Daar waar verzoeker verwijst naar bovenvermeld rapport om aan te tonen dat kinderen het voorwerp waren van verplichte rekrutering door de LTTE meent de Raad dat de LTTE inmiddels verslagen is en derhalve niet meer in staat is verzoeker te vervolgen. Ook in dit verband behandelt het rapport d.d. 31 maart 2011 de aansprakelijkheid van de strijdende partijen en niet de huidige situatie in Sri Lanka.

3.9. Verzoeker stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wijst er op dat niet aan zijn identiteit en nationaliteit getwijfeld wordt noch aan zijn afkomst uit de Malavi regio. Hij geeft toe dat de situatie er gunstig is geëvalueerd. Er zijn minder checkpoints en zoekacties. Maar uit

de informatie van het CGVS blijkt dat mensen die een LTTE profiel hebben, nog steeds risico lopen. Verzoeker zijn relaas vertoont geen tegenstrijdigheden en is coherent. Verder verwijst verzoeker naar informatie van het UK Border Agency, Home Office, Country of Origin Information Report Sri Lanka, d.d. 18 februari 2010, om aan te tonen dat men niet enkel Tamils arresteert die een arrestatiebevel hebben gekregen. Ook verscheidene andere categorieën worden geïdentificeerd, onder meer die Tamils die connecties hebben met de LTTE of die illegaal uit Sri Lanka vertrokken zijn. Alleen al omdat hij Sri Lanka illegaal heeft verlaten, zal hij moeilijkheden ondervinden en gedetineerd worden. Dit blijkt uit informatie die het CGVS zelf toevoegt. De situatie van Tamils die asiel hebben gevraagd in het buitenland dient voorzichtig bekeken te worden. Ook de algemene toestand in Sri Lanka is thans zeer ernstig, er is sprake van een intern gewapend conflict. Niet alleen de algemene toestand in Sri Lanka, maar ook zijn persoonlijke toestand maakt het voor verzoeker onmogelijk terug te keren. Verzoeker verwijst naar de schending van artikel 3 van het EVRM en naar *“het recentste rapport van UNHCR dd. 31 maart 2011, Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka”*.

De Raad wees er hierboven reeds op dat bovenvermeld rapport van de UN melding maakt van de schendingen van het oorlogsrecht begaan tijdens het conflict door zowel de LTTE als het Srilankaanse leger. Het betreft de aansprakelijkheid van de strijdende partijen in dit verband en niet de huidige situatie in Sri Lanka.

Verzoeker stelt dat het CGVS al duidelijk erkend heeft dat er in Sri Lanka problemen zijn en er sprake is van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidiair beschermingsstatuut. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de *“UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka” d.d. 5 juli 2010* aanhaalt en stelt dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming en dat een individueel onderzoek vereist is. Er is derhalve op dit ogenblik geen sprake van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidiair beschermingsstatuut.

Wat de illegale uitreis van verzoeker uit Sri Lanka betreft, wijst de bestreden beslissing dat dit niet geloofwaardig is bij gebrek aan een concrete uitleg met betrekking tot het gebruikte document. De Raad schaarde zich achter dit motief. Verzoeker beschikt ook over een Srilankaans identiteitsdocument (*NIC*) en maakt de verdenking van een band met de LTTE niet aannemelijk.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier, die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker heeft een aantal bijkomende documenten neergelegd bij de Raad, meer bepaald een *“warrant of arrest”*, de identiteitskaart en geboorteakte van zijn broer, een arbeidsovereenkomst (*“fixed term contract”*) met de NGO *“Save the Children”* en andere stukken van deze instelling, uittreksels uit een bankrekening, en twee kopieën van documenten met een stempel *“Camp Officer Welfare Center Kalimoddai, Pulyankulam”*, een kaartje met het logo van de LTTE met de vermelding van de data 30.01.2004 en 29.01.2006 en twee uittreksels uit het internet.

Het voorgelegde aanhoudingsbevel (*“warrant of arrest”*) vermeldt dat verzoeker niet voor de rechtbank verschenen is en dateert van 10 november 2009. Verzoeker verbleef tot in december 2009 in Sri Lanka en vermeldde voorheen niet dat hij voor een rechtbank moest verschijnen. Tijdens het gehoor (gehoorverslag laatste pagina) stelde verzoeker dat er een (niet nader bepaald aanhoudingsbevel) was en militairen hem zochten. In de begeleidende brief van 9 juni 2011 verklaart verzoeker niet nader waarom hij voor een rechtbank zou moeten verschijnen en hoe hij dit document bekam of waarom hij het niet vroeger kon voorleggen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Wat de identiteitskaart en geboorteakte van de broer van verzoeker betreft, meent de Raad dat dit het bestaan van een broer kan bevestigen, maar niet de door verzoeker aangehaalde feiten.

Met betrekking tot het documenten met een stempel "*Camp Officer Welfare Center Kalimoddai, Pulyankulam*" stelt de Raad vast dat deze stukken een verblijf van verzoeker en zijn broer in een IDP kamp kan bevestigen, maar dat dit niet betwist wordt. Het kaartje met het logo van de LTTE met de vermelding van de data 30.01.2004 en 29.01.2006 en de twee documenten uit internet zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het PR RvV beslist de Raad deze documenten niet in overweging te nemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV xx.xxx en RvV xx.xxx worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS